

La vellesa és el purgatori?!

Dg, 30/05/2010 per Laia de Ahumada

[Paraules des del silenci](#)

Tot sovint penso en la mort, però no per mortificar-me sinó per recordar-me de gaudir més plenament de la vida i aprendre a interioritzar el camí del deseiximent. És per això que un fragment de la correspondència de Tolstói ha posat paraules al que jo sento i m'ha empès a escriure aquestes línies:

«Los límites del ser físico del hombre al principio se desarrollan, se ensanchan y crecen más rápido de lo que crece su ser espiritual —eso es la infancia y la adolescencia—, después el ser espiritual alcanza el físico y van casi a la par —la juventud, la madurez— después los límites físicos dejan de ensancharse y el ser espiritual crece, se ensancha y, finalmente, como ya no cabe, va resquebrajando el físico cada vez más hasta que acaba por romperlo y liberarse» (*Correspondencia*, Acantilado, 2008, p.689).

Ara és així com ho vivim. Potser en algun moment de la història humana, la plena realització espiritual ens permetrà vèncer la mort del cos físic, però ara és així com ho vivim; i per això em preocupa la qualitat de vida dels nostres vells. Hem bescanviat, sense saber-ne el preu, la qualitat de vida per la quantitat d'anys, i ara no sabem què fer-ne. Quan la gent gran ja ha deixat de viatjar, de consumir i de gaudir de la vida, els aparquem en via morta, perquè han passat de consumidors autònoms a ser un llast i fer nosa. Com criatures petites, arroseguen un cos trencat que no fa gràcia a ningú i passen les hores a la residència, o al centre de dia, perduts entre la boira dels records.

¿On és aleshores aquest ésser espiritual de què parla Tolstói? ¿S'ha alliberat ja del cos i l'ha deixat sense alè —però amb vida— perdut en els llimbs? Una velleta de 94 anys em deia: «La vellesa és el purgatori». Davant d'aquestes paraules tinc la sensació que hem perdut pel camí una baula de la cadena.

Qui sap si per l'afany de viure al preu que sigui ja no sabrem morir, però, ai las! tampoc no podrem viure. Qui sap si la tensió entre l'angúnia de la mort i el desig de la vida ens farà oblidar que som éssers espirituals que, ara per ara, hem de morir i sobretot saber deixar morir.